

Janko Mičko
Ako ustrážiť
prítomnosť



Vydavateľstvo
Spolku slovenských spisovateľov



*Venované Marte Rigdovej
za sprostredkovanie prvých dotykov
s literatúrou.*

Milý čitateľ,

knižka, ktorú držíš v rukách, pozostáva z ôsmich príbehov, napísaných v rokoch 2005 až 2007. Všetky spája ústredná téma možnosti (či nemožnosti) uchopenia prchavých okamihov prítomnosti. Každý z nich je autentickou výpoveďou prežívaného okamihu. Texty majú existenciálny a sčasti autobiografický charakter. Sú venované spisovateľom, ktorých tvorba výrazne ovplyvnila literárny vývoj autora. Postavy príbehov sú vymyslené a možná podobnosť s existujúcimi ľuďmi je čiste náhodná. Prá-
jem príjemné čítanie.

Autor

*Ďakujem Bohu, svojim rodičom, starým rodičom, manželke
Vladke, tete Jolike, Jozefovi Červeňovi, Petrovi Fedorčákovi,
Stanislavovi Kolesárovi, Petrovi Kocaiovi, Matúšovi Kyčínovi,
prof. Jozefovi Leščinskému, Karolovi Lovášovi,
Radovanovi Sekanovi, Reginaldovi A. Slavkovskému,
Ladislavovi Tkáčikovi, Stanislavovi Vojtkovi, Antonovi Vydrovi,
Martinovi Vydrovi a všetkým tým, bez pomoci ktorých by táto
kniha zrejme nebola vznikla.*

Copyright © Janko Mičko 2011



© Vydavateľstvo Spolku slovenských
pisovateľov, spol. s r. o., Bratislava

e-mail: vsss@stonline.sk

<http://www.vsss.sk>

Táto kniha vychádza za finančnej podpory
firmy P I V O ŠEMRÁK s. r. o. – veľkosklad nápojov.

Janko Mičko Ako ustrážiť prítomnosť
Sadzba Hana Fašungová, fasungova@gmail.com
Zodpovedná redaktorka Alica Klobučniková
Obálka Ladislav Tkáčik
Tlač Vienaľa, Košice 2011
Prvé vydanie Printed in Slovakia

ISBN 978-80-8061-469-0

Janko MIČKO

Ako ustrážiť prítomnosť

(zbierka poviedok)

NEDEĽNÁ TVÁR

(poviedka)

„A ja si myslím, že svet je príliš starý, aby dokázal vyrozprávať svoje príbehy našim novým jazykom.“

Jack Kerouac, Big Sur.

venované J. Kerouacovi

Za oblokom sa trblietali kvapky dažďa. Takmer nehlučne dopadali na okennú tabuľu a dodávali jej monetovský nádych. Muž sedel za oknom a pozoroval rozmazanú krajinu. Vôbec mu nepripadala známa. Cítil sa v nej akosi cudzo, cudzinec v krajine, ktorú dôverne poznal, ale nevedno prečo jej nedôveroval. Príliš rýchlo sa odcudzil vlastnej krajine.

„Nedeľné odpoľudnia bývajú smutné!“ povedal, a obraz jeho tváre sa deformovane šklábil v zvrásnenom odraze okenného skla. Pozrel na hodinky a znudene sa odvrátil. Pootočil hlavu a uvidel odraz svojej tváre v protiahlom zrkadle. Bola iná ako tá, ktorú pozoroval v okennom skle. Zdala sa mu jasnejšia, ale akoby nebola jeho. Nepoznával ju. Veľmi dobre si uvedomoval, že je to len ďalší obraz tej skutočnej, ktorú nikdy neuvidí svojimi očami. Nezostáva mu nič iné, iba sa uspokojiť s dostupnými odrazmi obrazov.

„Aj tie môžu byť fascinujúce, aj tie môžu byť krásne!“ pošepky, v obave pred čímsi neviditeľným, opatrne vyslovoval hlásky tejto vety a pociťoval nečakaný závan čohosi nepoznaného, tajomne veľkolepého, ale pritom úplne prirodzeného, tak obyčajného, že sa nad niečím takým dnes už takmer nikto nepozastaví.

„Aké prirodzené, a predsa to nedokážem pomenovať,“ pomyslel si a jeho oči sa sústredili na mohutnejúci prúd kvapiek

stekajúci po okne, ktoré sa zlievali na jeho okraji. Prisunul sa bližšie, odpil z kávy a pritlačil tvár k okennej výplni – mohol tak detailnejšie skúmať „neznámu“ krajinu.

Uvedomil si, že pozorovať krajinu je veľmi náročné. Najťažšie to býva v daždi. Kvapky vody nám deformujú obrazy a prinútiť naše oči vnímať svet inak, cez ne. A práve vtedy sa všetko zmení. Nepoznávame dôverne známe stromy, domy sú domami len naoko, a naše oči sa privierajú a opätovne otvárajú pod náporom tryskajúcej nebeskej rieky.

Ocitol sa v krajine siluet.

Pozorovať krajinu je naozaj náročná činnosť, ale práve v tejto náročnosti spočíva jej krása. Dážď umožní očiam vnímať skutočnosť inak – z perspektívy kvapiek, cez optiku vodného sveta –, ale v konečnom dôsledku sa nič nezmení, všetko zostáva také ako predtým.

Odtiahol tvár od okenného skla a tešil sa z rozplývajúcej sa mandaly jej odrazu. Tvár pomaly mizla.

Pootočil zápästie, pozrel sa na hodinky. Tentokrát sa díval inak, dlhšie, akosi vážne, trpezlivo röntgenujú každý pohyb malilinkej ručičky. Bytom sa šírila neopakovateľná, ťažko vyjadriteľná atmosféra pokojného vyčkávania. To, na čo čakal, neprichádzalo.

Ráznym pohybom sa zvrtol a jeho pohľad spočinul na súprave tanierov od neznámeho insitného umelca minulého storočia. Zaujal ho dominantný ornament modrej ruže, opakujúcej sa na každom z nich. Muž sa pousmial. Pamätal sa, ako ich pred tromi rokmi daroval žene.

Privrel oči, vnímal krásu spomienky. Snažil sa privolať vôňu tej, ktorú tak veľmi miloval. Na jeho tvári ihral chlapčenský úsmev, pery sa plynulo pohybovali, túlili sa k sebe a až po niekoľkých sekundách sa nehučné hlásky rozozvučali, zmiešali

sa s vonkajším klepotom dažďových kvapiek a miestnosťou zaznelo nezvyčajne nežne vyslovené ženské meno.

„Claire, Claire,“ pošepli ústa a mužov pohľad sa sústredil na pripravenú fľašu šampanského, no nevydržal pri nej príliš dlho. Odvrátil sa, a istú chvíľu zamyslene pozoroval mosadznú rúčku telefónneho aparátu. Prešlo niekoľko minút. Jeho tvár sa neprestávala odrážať v okennom skle a po tvári mu stekali horúce slzy.

Cítil sa osamotený. Už niekoľko dní nevytiahol päty z bytu. Od nešťastnej nehody nedokázal ženu osloviť. Čosi mu v tom bránilo, no nevedel čo.

„Som zbabelec,“ vyčítal si, „Claire, Claire, nič ti nechýba?“

V okennom ráme sa zaleskli zdeformované ľudské slzy. Spolu s kvapkami tvorili nenapodobiteľné obrazce veľkolepého umeleckého diela. V zrkadle ich však vidieť nebolo.

„Je ne te quitterai jamais,“¹ pričom nezabudol „ré“ dramaticky zdôrazniť. Uvedomoval si, že hovorí jazykom svojej ženy. To ho ešte viac rozčítalo.

„Je ne te.....,“² obraz v okne prikryla veľká dlaň. Postavil sa, urobil tri kroky, uchopil slúchadlo a veľmi precízne vytáčal šesťciferné číslo, pričom zvuk spätného chodu ciferníka vytváral s klopajúcim dažďom harmonické dueto.

„Tút, tút, tút ...“

Položil. Predchádzajúcu činnosť zopakoval minimálne sedemkrát, no každý nový pokus bol poznamenaný čoraz menšou precíznosťou vykonaných pohybov. Pri poslednom udrel slúchadlom o aparát a oddal sa pozorovaniu dôverne „neznámej“ krajiny, ktorá sa mu s prichádzajúcim súmrakom javila o čosi prístupnejšou.

1 Nikdy ma nenechávaj! (fr.)

2 Nikdy ťa neopustím! (fr.)

„Ne me laissez pas seul, j' ai besoin de parler avec quelqu' un,“³ zašepkal trasľavým hlasom, zvalil sa tvárou na pohovku a pokúšal sa upokojiť.

Za oblokom fúkal silný vietor a celý trinásty obvod Paríža sa topil v narastajúcich prívaloch jesenného dažďa.

Premietal si nepatrné detaily celej nehody: prevracanie autobusu, vyslobodzovanie obetí, ryčiace sanitky, stony zranených, zmätok, presne tak, ako si to zapamätal z večerného spravodajstva. Myslel na Claire a na svoje, zatiaľ ešte nenarodené dieťa. Žena bola hospitalizovaná na jednotke intenzívnej starostlivosti a doposiaľ sa ju ešte nepodarilo prebrať z bezvedomia. Je to už niekoľko dní, čo ju nevidel, pretože sa nedokázal dívať na jej utrpenie.

Jeho pohľad sa čoraz častejšie vnáral do šera dažďovej krajiny. Túžil po dotykoch kvapiek, po ich nežnom prilnutí, po šľahoch vetra, po nepreniknuteľných svahoch borovic. Túžil sa rozplynúť v tóni stáročných červených smrekov a premeniť na vyzrážanú kvapku medovej živice, prameniacej z intímneho záderu vrásčitej kôry kmeňa. Túžil byť stromom, túžil sa premeniť na hocičo, čo patrí do neobsiahnuteľnej množiny s označením príroda, a tak aspoň na chvíľočku uniknúť z väzenia netrpezlivej samoty čakania.

Michelovo srdce zaplavovala radosť a on cítil, že sa mu práve podarilo splynúť s touto pravkou, mysterióznou matkou.

„Cfn, cfn, cfn!“ jeho myšlienky pretrhol hlas telefónneho aparátu a muž len s námahou dokázal premôcť vzrušenie. Siahol po slúchadle.

„Haló, Michel Kobielski,“ povedal a v napätí očakával, čo mu oznámi tajomný hlas na druhej strane linky.

„Tu doktor Foussard, gratulujem vám, pred dvadsiatimi minú-

3 Neopúšťaj ma! Nenechávaj ma samotného, chcem sa s niekým zhovárať! (fr.)

tami sa vašej manželke narodil zdravý chlapček. Máte syna! Ešte raz vám blahoželám!“ V jeho hlase sa však neskrývala radosť a Michel si to všimol.

Muž lapal po dychu, krčvito zvieral slúchadlo, no akoby nevedel, ako s danou informáciou naložiť. Napätie v miestnosti hustlo.

„A Claire? Je v poriadku? Nestalo sa jej nič?“

Nastalo krátke mlčanie.

„Chlapec aj matka sú v poriadku. Aj keď sa chlapček narodil o dva mesiace skôr, má štyridsaťšesť centimetrov a vzniknutý váhový deficit čoskoro doženie. Všetko nasvedčuje tomu, že komplikácie nebudú. Príďte ich čo najskôr pozrieť! Prajem vám pekné nedeľné odpoľudnie! Dovidenia!“

Cvak!

Túút, tut!

Položil. Nastalo ticho. Rozhliadol sa po izbe. Dážď klepotal o obločné sklo a on sa nevedel zbaviť nepríjemnej predtuchy. Hlas lekára sa mu nepozdával. Bol akýsi umelý, rutinný, neradostný.

„Prečo nepovedal o Claire viac? Prečo?“

„Lebo si sa dostatočne nepýtal, ty somár!“ hneval sa na seba a na jeho čele sa objavili vrásky, signalizujúce starosti.

„Ako sa asi má? Prebrala sa z bezvedomia? Ako prebiehal pôrod? Hm, hm ...“

Jeho obrovské dlane ukryli takmer celú ustarostenú tvár.

Ale ved' doktor jasne povedal: „Matka aj dieťa sú v poriadku!“

Na skle sa črtala zdeformovaná tvár unaveného muža, nivočená stekajúcimi prúdmi vody. Možno práve táto samota, sprevádzaná rytmikou dažďa, v ňom umocňovala niečo nevysvetliteľne tajomné, mohutné, akúsi zlú predtuchu, ktorá sa v ňom zrodila už dávno a neprestávala nahľadávať labyrinty jeho duše ani po jednoznačnom vyjadrení lekára.

„Čo bude ďalej?“ opýtal sa niekoho neurčitého, pričom neprestával sledovať kvapku, ktorá sa rozbehla naprieč sklom.

Zrazu sa strhol, nahádzal na seba akési šatstvo, ťuchotal, buchotal, čosi intenzívne hľadal, – niečo, čo mohlo byť rovnako perom, nepatrnou fotografiou, či malým farebným kľúčikom – zhováral sa sám so sebou, použil toaletu ...

Buchli dvere.

Michel vybehol z bytu. Dážď ho šľahal, bičoval, vtekal mu do najskrytejších záhybov tela, ale kúsok tváre, toto malé memento večnosti zostalo ukryté v neviditeľných štrbinkách kvapiek nedeľného dažďa, tajuplných poslov matky prírody.

ŠABAT

(poviedka)

I.

Rosemary je unavená. Dvanásťhodinová smena v pracovni smenaju utáhalá. Obsluha mangľa je oveľa náročnejšia činnosť, ako sa jej pri nástupe zdalo. Chaotické, mechanické pohyby prezrádzajú jej nesústredenosť. Automaticky, takmer bez ochutnávania, dochucuje omeletu, pričom zmes neprestáva prudkými pohybmi prehadzovať po celom objeme rozhorúčenej kovovej panvice. Praskanie pripravovaného jedla sa mieša s príjemnými tónmi z nahlas pusteného rádia. Ulica je vyľudnená, iba malý čierny vtáčik poskakuje po okraji obrovského suda s dažďovou vodou.

„Ma – mííí!“ ozýva sa z protiľahlého priestoru. Aj keď karavan neoplýval rozľahlosťou, predsa len bol upravený tak, aby sa v ňom mohli nachádzať dve útulne zariadené miniatúrne miestnosti, oddelené španielskou stenou.

V prehriatom objekte sa Rosemary začína potiť.

„Už bežím, miláčik, nenariekaj! Už bežím!“ Pootočením kolieska zníži intenzitu plameňa tryskového horáka a cupkavým pohybom sa približuje k dcérke.

Ročná Naomi k nej natáhuje drobučké rúčky (na svoj vek je neprímerane malá) a jej prenikavé „hmíí – mííí“ znie akosi spokojnejšie.

Žena sa narovná. Vdychuje ťažký vzduch. Vyvetrá.

„Tak vidíš zlatičko, mamička je už pri tebe.“ Malého nezbed-

níka obdaruje šťavnatým „materským“ bozkom a zručnými pohybmi vybalí dcérku z nepriedušného plienkového väzenia. „Prečo plačeš, veď si suchučká, nepokakala si sa,“ povie nežne a pridusene zívne. „Naomke dáme cumlíček, pekný ružový cumlíček.“ Vytiahne ho z vrecka slnečnicovej zástery, pretože ten prvý, cumlík modrej farby, nedokáže nájsť. Pohladí dievčatko po jemných blond'avých vláskoch, vezme do náručia, vybozkáva, pohládza jemné rúčky a je si stopercentne istá, že ju nikdy neopustí. Cumlík dieťa upokojí, zatvorí očka a matke sa zazdá, že konečne spí.

Po karavane sa šíri vôňa spáleného jedla. „Do frasa, veď mi to zhorí! Do pekla, to sa môže prihodiť iba mne!“ uloží dieťa do provizórnej lepenkovej postielky a pribehne k sporáku. Praženica sa pripálila. Rosemary to však neprekáža a pažravo hlce obsah taniera, no neuvedomí si, že nevypla plynový sporák.

„Mííí – mííí, mííh!“ potichu žuje a ničomu inému nevenuje pozornosť.

„Mii,hhh – mííí!“ Naomi nielen že plakať neprestala, ale dokonca arogantne zosilní hlasitosť i frekvenciu svojho prejavu, v snahe domôcť sa matkinej pozornosti.

„Drž hubu! Buď ticho, decko nepodarené! Tu sa človek nemôže ani v pokoji nažrať!“ zreve a zasadí nič netušiacemu tanieru taký silný úder, že sa po dopade rozletí na šesť približne rovnakých geometrických útvarov.

V ženiných zúžených očiach sa ligocú slzy.

„Si ako tvoj idiotský otec! Presne ako on! Aj on neustále kohosi potreboval, pravidelne čosi zháňal, prichádzal a zasa niekam šiel, až kým neminul všetky moje peniaze (tento výrok je nepresný, pretože peniaze, ktoré míňal, boli v prevažnej miere jeho) a napokon ...“

Odmlčí sa. Nedokáže si pripustiť, že sa na nich vykašľal.

(Nechce si priznať, že ho ešte stále ľúbi.) „Ale ty si to nemôžeš, pamätať bola si ...“ povzdychne, tvár jej zrumenie a pravou rukou opíše po svojom pekne tvarovanom brušku „archimedovské“ kruhy. Pripomína Krista, píšuceho v piesku odkaz cudzoložnici.

Zrazu sa zastaví, zadíva na dieťa, odhodí vidličku, ktorú doposiaľ držala v ľavej ruke, a rozbehne sa k Naomi. Na parkovisku zatrúbi neznámy šofér a mladá žena sa rozplače.

Dieťaťko je neposedné. Neprestajne sa vrtí, otvára a zatvára liliputánske pästičky. „Možnože chce uchopiť celý svet, mňa, Franza, babičku aj tento kurník, v ktorom žijeme?!“ Potom jej napadlo, že to všetko je poriadna hlúposť. Čo to zasa tára? Už jej načisto šibe! Určite je poriadne unavená. Nemôže toľko pracovať, lebo sa z toho jedného dňa zblázni. Kto by sa potom postaral o malú Naomi? Jej myšlienky sa cyklickým pohybom uberajú k počiatočnému bodu a unavená, cholerická mladá žena začína, aj keď celkom nebadane, uvažovať o možných reálnych východiskách zo svojej neľahkej situácie.

„Ako je možné uchovať si dôstojnosť, keď som nútená žiť na periférii, v takejto odpadovej jame medzi samými pochybnými ľuďmi?“

„Rosemary, kým, (presnejšie čím) si nútená? Prečo vychovávaš Franzovo dieťa? Prečo si sa ho nezbavila, kým ešte nebolo neskoro, ako ti mnohokrát „odporúčal“ Franz? Nebola by adopcia lepším riešením pre neho aj pre teba? O koľko kvalitnejšie by sa ti žilo? Máš dvadsaťšesť rokov, jasné modré oči, dlhé ebenové vlasy, hodvábnu pleť, mohla by si byť krásna, keby si o seba trochu viac dbala! “

„Ver mi, prihovárало sa jej niečo nedefinovateľné, neuchopiteľné, čosi v jej vnútri, voľačo neurčité, ukryté, ostré, boľavé a pichľavé ako trň zabodnutý v koži, „nezostala by si dlho sama. Franz nie je nenahraditeľný, veď po svete behá toľko krás-

ných a bohatých mladých mužov! Je nula, obyčajný niktoš, ale ty si pekná mladá žena, ak na sebe popracuješ a premeníš sa na krásnu mladú ženu, istotne zaujmeš nejedného perspektívneho mladého muža! “

„Prečo práve mladého?“ spýta sa prekvapene. Postačil by jej spoľahlivý partner, o ktorého by sa mohla oprieť v ťažkých životných situáciách.

Rozbolí ju hlava. Myslela, že tieto otázky má už dávno zodpovedané. Prestáva si byť istá sama sebou. Ako má žiť? Čo je to kvalitne prežitý život, o ktorom toľko hovoria jej známe, susedia, či médiá?

„Dost! Už mám toho naozaj dost! K čomu vedú takéto otázky?“ zavzlyká (pričom prebudí dcérku) a vopchá rozhorúčenú hlavu pod tečúci prúd príjemnej studenej vody.

Cíti sa opustená všetkými, dokonca aj Bohom.

Šofér neprestáva trúbiť a narastajúca horúčava sa stáva neznesiteľnou. Naomi začne výskať a roztržitú Rosemary ešte viac rozbolí hlava. Dlaňami si prikryje spánky a oprie „pulzujúcu lebku“ o pravý roh španielskej steny. Zatvorí oči. Chlad steny ju upokojí, umlčí mučivé otázky, uspokojí fantáziu.

Sused prestal trúbiť a okolo nej sa rozlieva pokoj.

Otvorí oči. Jej pohľad spočinie na dieťati. Vezme ho do náručia, privinie k prsiam a potichu nôti: „Hajaj, búvaj, moja biela holubička,“ alebo čosi podobné, čo sa malým deťom v takýchto situáciách zvykne spievať.

„Neplač, zlatičko, Naomi, tak neplačkaj, mamička je už pri tebe,“ dcérka však narieka ďalej.

„Čo sa deje? Prečo toľko plačeš?“ neprestáva maličkú pohojdávať v náručí. Pomalými krôčikmi dôjdu k zvyškom rozsypanej praženice, na ktorej už hodujú zelené muchy.

Sused začal prerušovane trúbiť a jeho rehot sa rozlieha po okolí.

Rosemary Goldsteinová vyjedá z panvice posledné zvyšky praženice, na sporáku horí nezahasený horák a dievčatko ešte stále fňuká.

Ženu čosi osvieti. Z prenikavej myšlienky, jasnejšej než najosvietenejší cadik, sa zrodí najprirodzenejšia otázka: „Nie si hladné, zlatičko moje?“ a daruje dieťaťku najintímnejší materinský bozk svojho života. Jej oči zaplavia slzy.

„Čo som to za matku!“ povzdychne si. Vezme dcérku do náručia a pravou rukou pohotovo pootvára všetky zásuvky kuchynskej linky, pretože si nedokáže spomenúť, kam odložila jedlo pre dieťa.

Dievčatko neprestáva rumázgať, a tak ho odnesie späť do lepenkovej postieľky a sama sa vráti k poličkám, aby ich dôkladnejšie poprezerala.

Po neúspešnom hľadaní si decentne naleje pohárik whisky, zapáli cigaretku, zamkne karavanové dvere a poberie sa do najbližšieho obchodu kúpiť niečo pod zub.

II.

Na karavanovú kolóniu dopadá súmrak. Iskrivá harmónia rozmanitých farebných odtieňov meniaceho sa svetla preniká do každého kúta mesta, do každej živej duše. Rosemary si to nevšíma. Pred očami jej poskakuje konkrétny cieľ cesty „U Mojšeho“ – zúbožená karikatúra potravinového diskontu.

Pribehne upachtená. Zahreší, neveriaco krúti hlavou, nedokáže uveriť vlastným očiam. Na fermežových dverách sa dominantne vypína veľký roztrasený nápis „ZATVORENÉ“.

Nezostáva nič iné, iba ísť do centra, pretože začína šabat a všetky obchody sú už pozatvárané. V centre mesta žije početná komunita ruských emigrantov, ktorí tento zákaz ignorujú.

Nastúpi do prichádzajúceho autobusu. Je zbytočné kontrolovať číslo, každá linka smeruje cez Allenby Road do centrálnej časti. Cestujúcich nie je veľa, a tak sa príjemne usadí. Za oknom prebieha úplne odlišný život. „Pejzati“ chlapci s pestrofarebnými jarmulkami prichádzajú do chederu študovať Tóru. Postarší páni v šachovnicových kufijách pofajčievajú vodné fajky na priedomí maličkých obchodíkov a hlučne gestikulujú o niečom nesmierne dôležitom.

Milenci smerujú na pláž a celý Tel Aviv, presiaknutý vôňou tamarišky, klinčekov, živice či frézie, pôsobí dojmom letovísk južného Francúzska z tridsiatych rokov minulého storočia.

Rosemary sa díva, nadšene vpija atmosféru okolitej krajiny, pripadá si ako v kine. Jej pohľad upúta mladá rodina (vysoký murín s bielou hodvábnou košeľou a plavovlasá žena s priľiehavými nezábudkovými šatami, siahajúca mužovi po pleciah) s kočíkom.

Zasmeje sa. Opäť myslí na Franza.

„Ako ťa ľutujem, holubička nezábudková,“ škodoradostne sa uškerí na ženu s kočíkom a vyplazí na ňu špicatý jazyk.

„Ešte ti nedošlo, že ťa tvoj „habíbi“⁴ čoskoro opustí? Si naozaj až taká naivná? Všetci muži sú rovnakí! Sú to najpodlejšie a najprefikanejšie svine! Cha, cha, cha!“ rozrehoce sa na plné hrdlo.

Autobus prechádza Jafou a žena zabúda na mladú rodinu.

Po šiestich zastávkach vystúpi.

Rušné centrum, preplnené blikajúcimi reklamami a sympatickými, zabávajúcimi sa mladými ľuďmi, vystiera k mladej žene roztvorenú náruč a pozýva ju k plnohodnotnému splynutiu s oceánom svetiel, áut, chutí, vôní a zábavy.

Zamyslená mladá žena dofajčí cigaretu. Okoloidúci sa pristavujú a nedôverčivo si ju prezerajú.

4 Habíbi – miláčik (arab.)

Rosemary to neregistruje, premýšľa. Z reflexií ju vytrhne obrovský neónový nápis MAXIMOV SUPERMARKET s dvoma kovovými levmi pred vstupnou bránou.

Rozžiaria sa jej oči. Vbehne dnu. V krátkom čase nakúpi všetko, čo potrebuje. Je spokojná.

Prichádza k autobusovej zastávke a zapáli si ďalšiu cigaretu. Prekvapí ju ikonka s prečiarknutou cigaretou, prilepená na plexiskle, a načatú „ameriku“ zahodí do trávy. Strašne sa nahnevá, ale odhodенú cigaretu nezodvihne. Je sama. Autobus neprichádza. Nechce strácať už ani minútu. Čakanie je zbytočné.

„Asi sa už naozaj začal šabat!“ precedí cez zuby a rozbehne sa naprieč štvorprúdovým privádzačom.

Ticho ulice prehluší tlmený zvuk nárazu a následný pád. Farmárska dodávka zachytí ženu so škatuľami mlieka. Okrem šoféra si to však nikto nevšimne. Veľkomesto žije vlastným životom.

Azda za to môže šabat?!

Pouličný strážnik privolá pohotovosť a sviatočné ticho prehluší zavýjanie sanitky, smerujúcej do Ichlov, najväčšej nemocnice v meste.

„Kto je tá žena?“ opýta sa sympatický lekár, prezerajúci röntgenové snímky. „Netuším!“ zašušle zdravotná sestra a pokrčí plecami.

„Priniesli ju z Hayarkon Street po autonehode,“ šikovne si narovná plášť, upraví padajúce vlasy, pričom nezabudne podotknúť, že pacientka nemá doklady.

Lekár sa díva na pacientku. „To nevyzerá dobre!“ zachmúri sa a monotónne povie: „Musíme okamžite operovať.“ Pravou rukou si pohotovo natiahne ľavú chirurgickú rukavicu. Odchádza.

V chodbových priestoroch počuť krik, mesto prežíva ďalšiu sviatočnú noc, v operačnej sále lenivo mrmle ventilátor jednu zo svojich uspávajúcich piesní.